

BESLUT MEDDELAT AV ORDFÖRANDEN PÅ FÖRSTAINSTANSRÄTTENS
FEMTE AVDELNING
den 28 april 1999 *

I mål T-11/99 R,

Firma Léon Van Parys NV, bolag bildat enligt belgisk rätt, Antwerpen (Belgien),
Pacific Fruit Company NV, bolag bildat enligt belgisk rätt, Antwerpen,
Pacific Fruchtimport GmbH, bolag bildat enligt tysk rätt, Hamburg (Tyskland),
Pacific Fruit Company Italy SpA, bolag bildat enligt italiensk rätt, Rom,

företrädna av advokaterna Philippe Vlaemminck, Lode Van Den Hende och
Julien Holmens, Gent, delgivningsadress: advokatbyrå Loesch & Wolter,
11, rue Goethe, Luxemburg,

sökande,

mot

* Rättegångsspråk: nederländska.

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av Hubert van Vliet, rätts-tjänsten, i egenskap av ombud, delgivningsadress: rättstjänsten, Carlos Gómez - de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg,

svarande,

med stöd av

Konungariket Spanien, företrädd av Rosario Silva de Lapuerta, abogado del Estado, i egenskap av ombud, delgivningsadress: Spaniens ambassad, 4—6, boulevard Emmanuel Servais, Luxemburg,

och

Republiken Frankrike, företrädd av Kareen Rispal-Bellanger, sous-directeur, utrikesministeriets rättsavdelning, delgivningsadress: Frankrikes ambassad, 8 B, boulevard Joseph II, Luxemburg,

intervenienter,

angående en ansökan, som har ingetts med stöd av artiklarna 185 och 186 i EG-fördraget, om att förstainstansrätten skall tillåta sökandena — eller förplikta kommissionen att vidta de åtgärder som är nödvändiga för att tillåta sökandena — att under år 1999 importera en kvantitet bananer som motsvarar den genomsnittliga kvantitet som de har importerat till Europeiska gemenskapen under åren 1994—1996 och som där har förtullats med hjälp av en importlicens, antingen av sökandena själva eller av en annan licensinnehavare, eller att rätten skall föreskriva varje annan interimistisk åtgärd som den anser nödvändig,

meddelar

ORDFÖRANDEN PÅ FÖRSTAINSTANSRÄTTENS FEMTE AVDELNING

följande

Beslut

Tillämpliga bestämmelser

- 1 En gemensam ordning för import av bananer som har ersatt de olika nationella ordningarna har, från och med den 1 juli 1993, införts genom rådets förordning (EEG) nr 404/93 av den 13 februari 1993 om den gemensamma organisationen av marknaden för bananer (EGT L 47, s. 1, svensk specialutgåva, område 3, volym 48, s. 129, nedan kallad förordning nr 404/93).
- 2 I artikel 18.1 i avdelning IV, som rör handel med tredje land, i förordning nr 404/93, i dess lydelse enligt rådets förordning (EG) nr 3290/94 av den 22 december 1994 om de anpassningar och övergångsåtgärder som krävs inom jordbrukssektorn för att genomföra avtalen som slöts inom ramen för de multilaterala handelsförhandlingarna i Uruguayrundan (EGT L 349, s. 105; svensk specialutgåva, område 3, volym 66, s. 52), föreskrivs att en tullkvot om 2,2 miljoner ton (nettovikt) skall öppnas varje år, från och med år 1995, för import av tredjelandsbananer och icke-traditionella AVS-bananer.

- 3 Genom artikel 19.1 fördelades tullkvoten, varvid den öppnades med 66,5 procent till den kategori av aktörer som hade salufört bananer från tredje land och/eller icke traditionella AVS-bananer (kategori A), med 30 procent till den kategori av aktörer som hade salufört gemenskapsbananer och/eller traditionella AVS-bananer (kategori B), och med 3,5 procent till den kategori av aktörer etablerade inom gemenskapen som sedan år 1992 hade börjat avyttra andra bananer än gemenskapsbananer och/eller traditionella AVS-bananer (kategori C).
- 4 Genom kommissionens förordning (EEG) nr 1442/93 av den 10 juni 1993 om tillämpningsföreskrifter för ordningen för import av bananer till gemenskapen (EGT L 142, s. 6, svensk specialutgåva, område 3, volym 50, s. 6, nedan kallad förordning nr 1442/93) fastställdes bland annat kriterierna för att bestämma vilka typer av aktörer i kategorierna A och B som fick ansöka om importlicenser, beroende på den verksamhet som dessa aktörer hade bedrivit under föregående referensperiod. På de kvantiteter som de berättigade aktörerna hade salufört tillämpades därefter en viktningkoefficient i avsikt att ta hänsyn till den aktuella ekonomiska verksamhetens omfattning och de affärsmässiga riskerna.
- 5 Denna importordning har varit föremål för ett förfarande för tvistlösning inom ramen för Världshandelsorganisationen (WTO), till följd av klagomål som hade anförts av vissa tredje länder.
- 6 Efter det att WTO:s tvistlösningsorgan hade förklarat att vissa aspekter av nämnda ordning för import av bananer till gemenskapen var oförenliga med WTO:s bestämmelser, antogs rådets förordning (EG) nr 1637/98 av den 20 juli 1998 om ändring av förordning nr 404/93 (EGT L 210, s. 28, nedan kallad förordning nr 1637/98) och rådets förordning (EG) nr 2362/98 av den 28 oktober 1998 om tillämpningsföreskrifter till rådets förordning (EEG) nr 404/93 rörande ordningen för import av bananer till gemenskapen (EGT L 293, s. 32, nedan kallad förordning nr 2362/98 eller den klandrade förordningen), bland annat för att undanröja dessa oförenligheter.

- 7 Således upphävdes särskilt fördelningen av kvoten mellan tre olika kategorier av aktörer, samtidigt som det i förordning nr 2362/98 föreskrevs en enkel fördelning mellan "traditionella aktörer" och "nya aktörer", såsom de definieras i denna förordning. Även underindelningen av aktörer i kategorierna A och B, beroende på den typ av verksamhet som de bedrev på marknaden, upphävdes.

- 8 I artikel 3 första stycket i förordning nr 2362/98 föreskrivs bland annat följande:

"I denna förordning avses med traditionell aktör: en ekonomisk aktör som var etablerad i gemenskapen under den period som är avgörande för aktörens referenskvantitet och vid tidpunkten för sin registrering enligt artikel 5 om aktören för egen räkning under en referensperiod rent faktiskt har importerat en minsta kvantitet bananer från tredje land och/eller från AVS-staterna i avsikt att därefter saluföra dem i gemenskapen."

- 9 Förordning nr 2362/98 innebär bland annat också att det fastställs vilka bestämmelser som är tillämpliga vid registrering av aktörer, att de verifikationer och kontroller som de behöriga nationella myndigheterna är skyldiga att göra specificeras och att det klargörs vilka följderna blir om vissa skyldigheter inte uppfylls. Genom förordningen behålls för övrigt de instrument för periodisk förvaltning som inrättades genom förordning nr 1442/93, samtidigt som föreskrifterna anpassas i nödvändig omfattning, och det preciseras vilka meddelanden som krävs mellan aktörerna, medlemsstaterna och kommissionen för att tillämpa förordningen. I förordningen fastställs slutligen vissa övergångsåtgärder, som gör det möjligt för medlemsstaterna och kommissionen att samla alla uppgifter som är nödvändiga för att säkerställa att importlicenserna kan användas från och med den 1 januari 1999.

Bakgrunden och förfarandet

- 10 Sökandena ingår i Noboakoncernen, som är ett familjeföretag med ursprung i Ecuador. Deras huvudsakliga verksamhet består i att importera ecuadorianska bananer till Europeiska gemenskapen.
- 11 De har genom ansökan, som inkom till förstainstansrättens kansli den 15 januari 1999, väckt talan om ogiltigförklaring av förordning nr 2362/98.
- 12 Sökandena har genom särskild handling, som inkom till kansliet den 29 januari 1999, med stöd av artiklarna 185 och 186 i EG-fördraget ansökt om att förstainstansrätten interimistiskt skall tillåta sökandena — eller förplikta kommissionen att vidta de åtgärder som är nödvändiga för att tillåta sökandena — att under år 1999 importera en kvantitet bananer som motsvarar den genomsnittliga kvantitet som de har importerat till Europeiska gemenskapen under åren 1994—1996 och som där har förtullats med hjälp av en importlicens, antingen av sökandena själva eller av en annan licensinnehavare, eller att rätten skall föreskriva varje annan interimistisk åtgärd som den anser nödvändig.
- 13 Kommissionen har avgett sitt skriftliga yttrande genom handling som inkom till kansliet den 15 februari 1999.
- 14 Konungariket Spanien och Republiken Frankrike har genom handlingar, som inkom till kansliet den 8 respektive den 10 februari 1999, ansökt om att få intervensera i detta förfarande till stöd för kommissionens yrkanden.
- 15 Sökandena har genom handling, som inkom till kansliet den 11 februari 1999, med stöd av artiklarna 5.4 och 17.4 i instruktionen för justitiesekreteraren vid

förstainstansrätten yrkat att rätten inte skall ange, vare sig i den version av avgörandet som offentliggörs eller i någon annan handling som allmänheten kan få tillgång till, de kvantiteter som nämns i punkt 55 i deras ansökan om interimistiska åtgärder, i punkt 44 i deras ansökan och i bilagorna 2 och 3 till sistnämnda ansökan. De har även yrkat att rätten skall förplikta kommissionen och de intervenerande medlemsstaterna att behandla nämnda uppgifter konfidentiellt.

- 16 Kommissionen har tagit ställning till sistnämnda yrkande i handling som inkom till kansliet den 24 februari 1999.
- 17 Parterna och de intervenerande regeringarna har avgett muntliga yttranden vid förhandlingen den 15 mars 1999.
- 18 Denna ansökan om interimistiska åtgärder har tilldelats ordföranden på femte avdelningen, i enlighet med artikel 106 andra stycket i förstainstansrättens rättegångsregler.

Angående yrkandet att vissa uppgifter inte skall få lämnas ut

- 19 Kommissionen har framhållit att sökandena inte har framställt ett sådant yrkande som avses i artikel 116.2 andra meningen i förstainstansrättens rättegångsregler. Den har följaktligen yrkat att förstainstansrätten i det interimistiska förfarandet skall ogilla deras yrkande att kommissionen och de intervenerande medlemsstaterna skall förpliktas att inte offentliggöra de exakta referenskvantiteter avseende den första sökanden som förekommer i deras handlingar. Den har däremot inte haft något att erinra mot att dessa tal inte anges i förevarande beslut. Kommissionen har emellertid föreslagit rätten att låta den procentuella utvecklingen av dessa kvantiteter framträda.

- 20 Sökandenas yrkande att förstainstansrätten i det interimistiska förfarandet i förevarande beslut inte skall ange de tal beträffande vilka sökandena har yrkat konfidentiell behandling kan bifallas, eftersom det inte är nödvändigt att dessa tal offentliggörs.
- 21 Sökandenas yrkande att förstainstansrätten i det interimistiska förfarandet skall förplikta kommissionen och de intervenerande medlemsstaterna att behandla samma tal konfidentiellt kan däremot inte bifallas.
- 22 I artikel 5.3 tredje stycket i instruktionen för justitiesekreteraren föreskrivs nämligen att ingen tredje person, vare sig privat eller offentlig, i det aktuella förfarandet kan få ta del av akten eller handlingarna i målet utan uttrycklig tillåtelse av ordföranden, efter hörande av parterna. En sådan tillåtelse kan endast erhållas efter skriftlig ansökan, som skall åtföljas av en utförlig förklaring som visar att den berörde har ett berättigat intresse av att ta del av akten. Enligt bestämmelserna om handläggningen av mål vid förstainstansrätten åtnjuter parterna dessutom ett skydd mot att handlingarna i målet används på ett otillbörligt sätt. Parterna i ett mål har därför endast rätt att använda andra parter inlagor i målet till stöd för sin egen talan (förstainstansrättens dom av den 17 juni 1998 i mål T-174/95, Svenska Journalistförbundet mot rådet, REG 1998, s. II-2289, punkterna 135 och 137). Det är mot denna bakgrund inte nödvändigt att bifalla sökandenas yrkande, eftersom den konfidentiella behandling som de har begärt i tillräcklig grad redan är säkerställd.
- 23 Vidare föreskrivs i artikel 8.5 andra stycket i förordning nr 2362/98 bland annat att kommissionen till de övriga medlemsstaterna kan vidarebefordra förteckningen över aktörer som har lämnat in en ansökan om registrering eller om förnyad registrering samt, när det gäller förnyad registrering, numren på de licenser och i förekommande fall utdrag som har utnyttjats och utfärdats, i syfte att upptäcka eller förhindra att aktörer lämnar in felaktiga deklARATIONER. Kommissionen får dessutom offentliggöra vissa uppgifter i medlemsstaternas meddelanden. Det vore mot denna bakgrund inte korrekt att bifalla sökandenas yrkande, eftersom det skulle kunna skada kommissionens effektiva förvaltning av den gemensamma organisationen av marknaden för bananer.

Angående yrkandet om interimistiska åtgärder

- 24 Förstainstansrätten får, om den anser att omständigheterna så kräver, förordna om uppskov med verkställigheten av den klandrade rättsakten eller föreskriva nödvändiga interimistiska åtgärder, enligt artiklarna 185 och 186 i fördraget och artikel 4 i rådets beslut 88/591/EKSG, EEG, Euratom av den 24 oktober 1988 om upprättandet av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (EGT L 319, s. 1; svensk specialutgåva, område 1, volym 2, s. 89), i dess lydelse enligt rådets beslut 93/350/Euratom, EKSG, EEG av den 8 juni 1993 (EGT L 144, s. 21; svensk specialutgåva, område 1, volym 3, s. 21).
- 25 I artikel 104.2 i rättegångsreglerna föreskrivs att en ansökan om interimistiska åtgärder skall ange de omständigheter som ställer krav på brådska och de faktiska och rättsliga grunder på vilka den begärda åtgärden omedelbart framstår som befogad. Den begärda åtgärden skall dessutom vara interimistisk i den meningen att den varken skall föregripa rätts- eller bevisfrågorna i tvisten eller på förhand motverka följderna av det avgörande som senare skall meddelas i förfarandet om huvudsaken (beslut av förstainstansrättens ordförande av den 7 juli 1998 i mål T-65/98 R, Van den Bergh Foods mot kommissionen, REG 1998, s. II-2641, punkt 34).

Parternas argument

Frågan huruvida talan kan tas upp till sakprövning

- 26 Kommissionen har gjort gällande att det är uppenbart att förordning nr 2362/98 inte berör sökandena vare sig personligen eller direkt. Av fast rättspraxis följer att om det är uppenbart, eller i varje fall mycket sannolikt, att talan rörande huvudsaken inte kan tas upp till prövning, skall det fastställas att ett yrkande om interimistiska åtgärder, som hör till denna talan, skall avvisas (beslut av förstainstansrättens ordförande av den 15 mars 1995 i mål T-6/95 R, Cantine dei colli Berici mot kommissionen, REG 1995, s. II-647, punkt 26 och följande punkter).

- 27 Ett sådant synsätt gör sig gällande i än högre grad då en enskild person yrkar att en rättsakt med allmän räckvidd skall ogiltigförklaras, för att undvika att han genom ett interimistiskt förfarande skall kunna utverka uppskov med verkställigheten av en rättsakt som förstainstansrätten till slut inte ogiltigförklarar, eftersom det vid prövningen i sak av den berörda personens talan fastställs att denna talan skall avvisas (beslut av domstolens ordförande av den 27 januari 1988 i mål 376/87, *Distrivet mot rådet*, REG 1988, s. 209, punkt 22).
- 28 En förordning som är tillämplig på objektivt fastställda situationer och har rättsverkningar för kategorier av personer som bestäms på ett allmängiltigt sätt har en allmän räckvidd och kan inte anses beröra aktörer personligen i den mening som avses i artikel 173 i fördraget. Den klandrade rättsakten berör emellertid alla ekonomiska aktörer som önskar importera bananer till gemenskapen från och med den 1 januari 1999, oavsett ursprungsland, inom eller utom ramen för tullkvoter och den traditionella AVS-kvantiteten. Förordningen berör inte bara de ekonomiska aktörer som redan före år 1999 har importerat bananer till gemenskapen, utan även alla de aktörer som år 1999 önskar importera bananer för första gången.
- 29 Kommissionen har understrukit att en talan som väckts i flera mål, som i praktiken har samma föremål och som i varje fall delvis har väckts av samma sökande, tidigare har avvisats i enlighet med denna rättspraxis (domstolens beslut av den 21 juni 1993 i mål C-257/93, *Van Parijs m.fl. mot rådet och kommissionen*, REG 1993, s. I-3335, punkt 12, och beslut av domstolens ordförande av den 6 juli 1993 i mål C-257/93 R, *Van Parijs m.fl. mot rådet och kommissionen*, REG 1993, s. I-3917).
- 30 Kommissionen har dessutom tillbakavisat de olika uppgifter som sökandena har åberopat för att visa att deras talan kan tas upp till sakprövning. Den har för det första framhållit att sökandena inte har bevisat att de svarar för 40 procent av importen till gemenskapen av bananer med ursprung i Ecuador. Samtidigt som kommissionen har bestritt att dessa uppgifter är riktiga har den tillagt att det av uppgifterna under alla omständigheter endast framgår att sökandena tillsammans importerar cirka 8 procent av den totala kvantitet bananer som varje år kan importeras till gemenskapen tullfritt eller till en nedsatt tullsats. Sökandena utgör således endast några stycken av många verksamma bananimportörer inom

gemenskapen. Till skillnad från den situation som var aktuell i domstolens dom av den 16 maj 1991 i mål C-358/89, *Extramet Industrie mot rådet*, REG 1991, s. I-2501, är sökandena varken de största importörerna eller de slutliga konsumenterna av nämnda produkt.

- 31 För det andra påverkar den klandrade förordningen samtliga importörer av bananer från Latinamerika, och inte sökandena personligen.
- 32 För det tredje förbehålls import från Ecuador en del av tullkvoten genom den klandrade förordningen. Att sökandena för närvarande importerar en stor del av bananerna från Ecuador innebär emellertid inte att de befinner sig i en faktisk situation som särskiljer dem i förhållande till andra importörer, eftersom alla ekonomiska aktörer tillåts att importera bananer från Ecuador (dom av den 9 april 1997 i mål T-47/95, *Terres rouges m.fl. mot kommissionen*, REG 1997, s. II-481, punkt 47).
- 33 För det fjärde har sökandena inte lagt fram någon bevisning om att det verkligen spekuleras i de licenser som är en följd av den klandrade förordningen. Dessutom påverkar en sådan spekulation, om den förekommer, alla ekonomiska aktörer som har för avsikt att importera bananer från ett eller flera av de fyra länder som har tilldelats en del av tullkvoten. Samtliga traditionella aktörer och samtliga nya aktörer har rätt att ansöka om licenser för att importera bananer med ursprung i dessa fyra länder.
- 34 Domstolens dom av den 18 maj 1994 i mål C-309/89, *Codorniu mot rådet* (REG 1994, s. I-1853; svensk specialutgåva, volym 15), är inte av intresse i förevarande mål, eftersom den klandrade förordningen inte innebär någon kränkning av en särskild rättighet som sökandena har i den mening som avses i nämnda dom.

- 35 Den klandrade förordningen berör inte heller sökandena direkt. Det tillkommer nämligen medlemsstaterna att fastställa det antal importlicenser som skall utfärdas till varje importör och att utfärda dessa licenser. Av detta följer att enbart sådana beslut av medlemsstaterna som innebär att ansökan om de nämnda licenserna beviljas eller avslås kan beröra sökandena direkt (domen i det ovannämnda målet *Terres rouges* m.fl mot kommissionen, punkterna 57 och 58).
- 36 Slutligen har kommissionen understrukt att inte ens den eventuella avsaknaden av rättsmedel i nationell rätt kan föranleda förstainstansrätten att överskrida gränserna för sin behörighet (förstainstansrättens dom av den 5 juni 1996 i mål T-398/94, *Kahn Scheepvaart* mot kommissionen, REG 1996, s. II-477, punkt 50).
- 37 Den spanska och den franska regeringen har vid förhandlingen gjort gällande att det är uppenbart att talan inte kan tas upp till sakprövning, eftersom sökandena inte berörs direkt av förordning nr 2362/98. De anser följaktligen att yrkandet om interimistiska åtgärder bör ogillas.
- 38 Sökandena har *för det första* i huvudsak gjort gällande att den angripna förordningen har ett visst antal följder som påverkar deras konkurrenssituation på ett synnerligen allvarligt sätt. De befinner sig således i en mycket specifik situation och skall, i enlighet med domstolens rättspraxis, anses som direkt och personligen berörda av nämnda förordning (domarna i de ovannämnda målen *Extramet Industrie* mot rådet och *Codorniu* mot rådet).
- 39 De har understrukt att Ecuador är det land som tillhandahåller gemenskapen flest bananer producerade utanför gemenskapen och att sökanden svarar för cirka 40 procent av all import av nämnda bananer.

- 40 Det system för fördelning av importlicenser som infördes år 1993 hade negativa följder för importörer av bananer med ursprung i Latinamerika, däribland sökandena, varvid dessa följder allttjämt består trots ändringen av förordning nr 2362/98.
- 41 Sökandena påverkas dessutom på ett mycket speciellt sätt av det system med "kvoter per land" som föreskrivs för Ecuador genom förordning nr 2362/98. Genom detta kvotsystem minskas exporten med ursprung i Ecuador till 668 120 ton, medan den redan år 1997 uppgick till 728 492 ton.
- 42 Systemet med kvoter per land i förening med metoden för att tilldela importlicenser medför att sökandena blir särskilt sårbara när det spekuleras i importlicenser. Restriktionen för Ecuador och spekulationen i licenser innebär att sökandena inte fullständigt kan använda den referenskvantitet som de har tilldelats för att importera varor med ursprung i Ecuador.
- 43 Sökandena har *för det andra* gjort gällande att de inte förfogar över något annat verksamt rättsmedel vid den nationella domstolen. Även om det är riktigt att de vid den nationella domstolen hade kunnat bestrida giltigheten av de nationella myndigheternas meddelande, vari de informeras om den referenskvantitet som de har tilldelats för år 1999, genom att i detta fall vid belgiska Conseil d'État ifrågasätta beslutet av den belgiska interventions- och subventionsmyndigheten, framhåller de emellertid att det inte föreligger någon verklig tvist mellan dem och de belgiska myndigheterna. Det kan under dessa omständigheter inte uteslutas att domstolen av detta skäl inte kommer att besvara en eventuell fråga i en begäran om förhandsavgörande. Sökandena har inte kunnat se någon rimlig fördel med att underkasta förfarandet i huvudsaken den "omväg" det skulle innebära om nämnda förfarande hänvisades till den nationella domstolen. Enligt sökandena saknar belgiska Conseil d'État i varje fall behörighet att föreskriva de interimistiska åtgärder som är nödvändiga för dem.

Frågan huruvida de interimistiska åtgärderna är brådskande

- 44 Sökandena har gjort gällande att de lider allvarlig skada till följd av att importen av bananer från Ecuador hindras på två sätt, för det första därför att dessa bananer inte omfattas av den distinkta kvot som förbehålls traditionella AVS-bananer, och för det andra på grund av systemet med kvoter per land, vilket inte är förenligt med bestämmelserna i GATT. Skadan som de lider blir ännu större till följd av att systemet med importlicenser bibehålls.
- 45 De har medgett att den skada som de har åberopat i huvudsak är ekonomisk. Skadan skulle därför i princip kunna repareras genom skadestånd. Sökandena har likväl yrkat att de interimistiska åtgärderna skall beviljas, eftersom de fruktar att de inte kan utverka att den åberopade skadan repareras inom ramen för en skadeståndstalan, även om talan rörande huvudsaken skulle bifallas.
- 46 Kommissionen har gjort gällande att den första sökanden själv har medgett att dess tillfälliga referenskvantitet ökade med 3 procent mellan åren 1998 och 1999. Den av sökanden erhållna referenskvantiteten har fortsatt att öka alltsedan upprättandet av en gemensam organisation av marknaden, och år 1999 erhöll sökanden en större kvantitet än tidigare. Den nya ordningen vållar följaktligen inte sökandena någon irreparabel skada. Förstainstansrättens ordförande fann i beslut av den 10 december 1997 i mål T-260/97 R, Camar mot kommissionen och rådet (REG 1997, s. II-2357), att det inte kunde vara fråga om en irreparabel skada, eftersom sökandens import i detta fall hade stabiliserats. Eftersom sökandenas referenskvantiteter kraftigt hade ökat, kan de i ännu mindre grad anses ha lidit en irreparabel skada.
- 47 Av fast rättspraxis följer dessutom att en rent ekonomisk skada i princip inte kan anses irreparabel eller svår att ersätta, eftersom det kan utgå ekonomisk ersättning för skadan i efterhand.

- 48 Att man, såsom sökandena har hävdats, inte kommer att kunna nå framgång med en eventuell skadeståndstalan är ytterligare ett skäl för att ogilla yrkandet om interimistiska åtgärder.

Rättens bedömning i det interimistiska förfarandet

Frågan huruvida talan kan tas upp till sakprövning

- 49 Av artikel 104.1 andra stycket i rättegångsreglerna följer att en ansökan om interimistiska åtgärder endast kan prövas om den inges av en part i ett mål som är anhängigt vid förstainstansrätten. Denna bestämmelse är ingen ren formalitet utan förutsätter att talan i sak, som yrkandet om interimistiska åtgärder hör till, verkligen faller under rättens behörighet.
- 50 Enligt fast rättspraxis skall frågan om talan kan tas upp till sakprövning i princip inte prövas i ett interimistiskt förfarande, för att inte föregripa prövningen av saken i målet. Det kan emellertid visa sig nödvändigt att fastställa om vissa omständigheter föreligger som gör det möjligt att dra slutsatsen att talan rörande huvudsaken, som yrkandet om interimistiska åtgärder hör till, kan prövas, när det, såsom i detta fall, har hävdats att det är uppenbart att en sådan talan inte kan tas upp till prövning (se bland andra besluten av domstolens ordförande i det ovannämnda målet *Distrivet mot rådet*, punkt 21, av den 13 juli 1988 i mål 160/88 R, *Fédération européenne de la santé animale m.fl. mot rådet*, REG 1988, s. 4121, punkt 22, besluten av förstainstansrättens ordförande i det ovannämnda målet *Cantine dei colli Berici mot kommissionen*, punkt 26, och av den 22 december 1995 i mål T-219/95 R, *Danielsson m.fl. mot kommissionen*, REG 1995, s. II-3051, punkt 58).
- 51 I detta avseende är det av särskild vikt att undvika att sökandena, genom ett interimistiskt förfarande, kan komma i åtnjutande av åtgärder som de annars inte

skulle ha rätt till om förstainstansrätten vid prövningen av deras talan i sak fastställer att talan skall avvisas (de beslutet i det ovannämnda målet *Distrivet mot rådet*, punkt 22).

- 52 Av detta följer att även om förstainstansrätten saknar behörighet att i det interimistiska förfarandet slutgiltigt uttala sig i frågan huruvida talan rörande huvudsaken kan tas upp till prövning, ankommer det, under sådana omständigheter som de som är aktuella i detta fall, på rätten att åtminstone pröva om sökandena har visat att vissa omständigheter föreligger som gör det möjligt för den att anse att talan rörande huvudsaken verkligen kan tas upp till prövning.
- 53 Det kan i detta avseende konstateras att det inte föreligger sådana omständigheter som gör det möjligt att dra slutsatsen att talan kan tas upp till sakprövning.
- 54 Enligt artikel 173 fjärde stycket i fördraget har enskilda rätt att väcka talan mot varje beslut som, även om det har utfärdats i form av en förordning, direkt och personligen berör dem. Syftet med denna bestämmelse är framför allt att förhindra att gemenskapsinstitutionerna, endast genom att välja förordningens form, skall kunna beröva en enskild hans möjlighet att föra talan mot ett beslut som berör honom direkt och personligen och att på så sätt klargöra att valet av form inte kan ändra en rättsakts karaktär (se domen i det ovannämnda målet *Terres rouges m.fl. mot kommissionen*, punkt 39).
- 55 Det förefaller emellertid, vid en första anblick, som om ingen omständighet kan härledas ur förordning nr 2362/98 som gör det möjligt att beteckna förordningen som ett beslut som har utfärdats i form av en förordning. Den är avfattad i allmänna och abstrakta ordalag och är tillämplig i alla medlemsstater, och utan att det över huvud taget tas hänsyn till enskilda importörers situation. Dess syfte

är att fastställa tillämpningsföreskrifterna till förordning nr 404/93, i dess lydelse enligt förordning nr 1637/98, rörande ordningen för import av bananer till gemenskapen.

- 56 Det är sant att det inte kan uteslutas att bestämmelserna i en normativ rättsakt som tillämpas på ekonomiska aktörer i allmänhet under vissa omständigheter kan beröra vissa av dem personligen (domen i det ovannämnda målet Extramet Industrie mot rådet, punkt 13, och domen i det ovannämnda målet Codorniu mot rådet, punkt 19). Sökandena har vid förhandlingen emellertid medgett att det huvudsakliga problemet är att den år 1993 upprättade gemensamma organisationen av marknaden för bananer har gett upphov till sämre konkurrensvillkor för koncernens företag och att dessa villkor består även efter de ändringar i organisationen som gjordes år 1998. Sökandena har inte åberopat några uppgifter som gör det möjligt att dra slutsatsen att det i förevarande mål föreligger sådana särskilda omständigheter som avses i nämnda rättspraxis.
- 57 Det skall i detta hänseende erinras om att möjligheten att mer eller mindre exakt bestämma antalet rättssubjekt som en bestämmelse är tillämplig på, eller till och med vilka dessa är, inte på något sätt innebär att bestämmelsen skall anses beröra dem personligen (domen i det ovannämnda målet Terres rouges m.fl. mot kommissionen, punkt 44). Sökandena kan i ännu mindre grad slå fast att förordning nr 2362/98 berör dem personligen, eftersom samtliga traditionella och nya aktörer som önskar utveckla en näringsverksamhet på marknaden i fråga och som uppfyller de villkor som krävs har rätt att ansöka om importlicenser för bananer med ursprung i de fyra länder beträffande vilka en del av tullkvoten har tilldelats.
- 58 Mot bakgrund av det anförda och utan att det är nödvändigt att pröva frågan huruvida den klandrade förordningen berör sökandena direkt är det i detta fall inte möjligt för förstainstansrätten att, i det interimistiska förfarandet, vid en första anblick anse att förordning nr 2362/98 berör sökandena personligen och att de därför får väcka talan om att den skall ogiltigförklaras, enligt artikel 173 fjärde stycket i fördraget.

Frågan huruvida de interimistiska åtgärderna är brådskande

- 59 Eftersom det inte ankommer på förstainstansrätten att i det interimistiska förfarandet slutgiltigt avgöra frågan om talan kan tas upp till sakprövning, skall det dessutom prövas om de villkor som krävs för att bevilja interimistiska åtgärder är uppfyllda, varvid skyndsamhetskravet skall prövas först.
- 60 Enligt fast rättspraxis skall skyndsamhetskravet bedömas genom att det undersöks om sökandena, innan förstainstansrätten avgör målet i sak, riskerar att åsamkas allvarlig och irreparabel skada som inte kan repareras när målet avgörs slutligt. En rent ekonomisk skada kan i princip inte anses irreparabel eller svår att ersätta, eftersom det kan utgå ekonomisk ersättning för skadan i efterhand (se bland annat beslutet i det ovannämnda målet Camar mot kommissionen och rådet, punkt 42).
- 61 Av handlingarna i målet framgår klart att villkoret att det skall finnas en risk att åsamkas allvarlig och irreparabel skada inte är uppfyllt. Sökandena har nämligen själva medgett att den skada som de har åberopat är rent ekonomisk.
- 62 Sökandena har inte heller lagt fram några uppgifter som gör det möjligt att vid en första anblick fastställa att den åberopade skadan är av det slaget att den hotar deras överlevnad eller att den åsamkar dem allvarlig eller oersättlig skada, och att den följaktligen inte fullständigt skulle kunna repareras om talan i sak togs upp till prövning (se beslutet i det ovannämnda målet Cantine dei colli Berici mot kommissionen, punkt 31). De har i sin ansökan om interimistiska åtgärder tvärtom medgett att den kvantitet bananer som den första sökanden hade beviljats licenser för under år 1999 hade ökat med 3 procent i förhållande till år 1998. De har vid förhandlingen dessutom medgett att ökningen, mellan år 1998 och år 1999, av det antal licenser som koncernen Noboa beviljades uppgick till 10 procent.

- 63 Av vad anförts följer att villkoren för att de yrkade interimistiska åtgärderna lagligen skall kunna beviljas inte är uppfyllda och att yrkandet därför under alla omständigheter skall ogillas.

På dessa grunder fattar

ORDFÖRANDEN PÅ FÖRSTAINSTANSRÄTTENS FEMTE AVDELNING

följande beslut:

- 1) Yrkandet om interimistiska åtgärder ogillas.
- 2) Beslut om rättegångskostnader kommer att meddelas senare.

Luxemburg den 28 april 1999

H. Jung

Justitiesekreterare

J.D. Cooke

Ordförande